

TURRICULUM

Del catàleg de la exposició a la Galeria Caramany

Girona, 1992

La primera imatge de la Mercè que tinc és la d'una noia de disset anys amb una faldilla de pana blava i un jersei de coll tancat del mateix color del que sortia una cara angulosa i riallera amb dos ulls de mirada directa que no deixaven penetrar-hi dins. I més avall, unes mans inquietes i expressives que procurava amagar, malmeses pel constant potinejar argila i escaiola, ciment i ferro, característiques que en línies generals manté avui. Estudiava a la Massana i la seva obra treballada en plans ja buscava el gest i l'expressió: corre per casa dels seus pares l'escultura d'un home parant un taxi que distorsiona el crit. L'ambient familiar, esquitxat d'artistes, literats i músics, havia acceptat amb naturalitat la seva passió innata cap l'escultura.

El nostre fou un encontre de pel·lícula: Els dos estàvem decidits a anar a estudiar Direcció de cine a Budapest i férem les gestions conjuntament, però hi hagué una depuració política a Hongria i la nostra beca se n'anà en orris.

L'any 73 s'inaugura la primera exposició a Barcelona sense la seva presència, car navegàvem junts cap a Sud Amèrica d'on tornàrem uns mesos més tard per cames. Visquérem uns anys tranquils, habitàvem un petit pis del nucli antic de Barcelona, molt a prop del Mercat de la Boqueria, que recordem sovint per l'exquisidesa de la nostra cuina, decidirem tenir un fill i ens casarem. La Mercè acabà amb Premi Fi de Carrera la Massana mentre dissenyava estampats per anar vivint.

Un cop mare de família i amb plenes facultats mentals decideix matricular-se a la Facultat de Belles Arts on aprèn una mica d'ofici i bastant més de filosofia i a contracorrent segueix evolucionant el seu camí personal. Lluny de l'acadèmia contacta amb dos gravadors mexicans que l'inicien en les tècniques calcogràfiques i forma amb altres artistes el 'Taller Nou', grup que s'aglutina entorn de l'obra gràfica.

Acabada la carrera, agafem nen i mobles i anem a viure al camp, tancant l'humit taller en un soterrani de Gràcia i posant-se a treballar en un de ben assolellat. Amb l'aire de l'Empordà i la modesta col·laboració del que escriu, els fills s'han multiplicat per tres i les escultures per mèrit exclusiu de la Mercè, per mil.

I avui, des de l'equilibri que li dóna el temps viscut amb plenitud i dubte, comença a mirar la vida amb un cert distanciament irònic i així és com, a través d'un llenguatge figuratiu que supedita a l'expressivitat emotiva, ens comenta la realitat quotidiana més simple. Bon exemple tenim en la sèrie d'escultures que tenen com a tema unitari el telèfon -artefacte al que és especialment refractària-que amb un tractament expressionista de gran frescor plàstica ens explica què és una trucada inoportuna. En altres obres la ironia esdevé més crua com la que irradia el rostre entre el dolor i l'èxtasi de la *'Mare de família'*.

Acaba de fer quaranta anys. El temps d'aprenentatge ha passat. Quasi diria que se sent segura del que fa, del que sent i del que pensa. ! sap que són temps difícils per l'Art, però aquest esperit 'cranc', sensible, amorós i una mica llunàtic és també constant, valent i increïblement fort i això ho reflexa la seva obra.

Jaume Torrent

Llampaies 92

